

CRISTIAN DRAGOMIR

Biserica Pentecostală Vestea Bună,
București

„Seara, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici ai Săi. Pe când mâncau, El a zis: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde.” Ei s-au intristat foarte mult, și au început să-l zică unul după altul: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” (Matei 26.20-22)

Se caută un vinovat

Între cele două evenimente majore cu care începe și se sfârșește existența pământească a fiecărui om, și anume nașterea și moartea, în timpul pe care noi îl numim viață, omul experimentează bucurii și tristeți, plăceri și dureri, succese și eșecuri. Trăim într-o societate imperfectă, alcătuită din oameni imperfecti, supuși greșelii și eșecului. Există națiuni și guverne care falimentează, indivizi care eșuează.

Reacția în cazul eșecului, este întotdeauna aceeași: se caută un vinovat. Una dintre marile probleme ale oamenilor este aceea că nu-și asumă aproape niciodată responsabilitatea faptelor proprii și de cele mai multe ori caută pe cineva care să fie „șap ispașitor”, vinovat că se întâmplă ceea ce se întâmplă. Aș putea spune că deficiența e veche; datează încă de la căderea omului în păcat. Când Adam este întrebat „nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” acesta nu-și asumă responsabilitatea și spune „femeia pe care mi-ai dat-o TU”, încercând, cu o îndrăzneală de-a dreptul vinovată, nu numai să-și scuze neascultarea dar să facă vinovat de eșecul lui femeia și chiar pe însuși Dumnezeu („femeia pe care mi-ai dat-o TU”, parafrazat: „dacă nu mi-o dădeai eu nu mai cădeam”)!

De multe ori și în viața de familie experimentăm acest fenomen al căutării vinovatului. Nu am întâlnit nicio familie în care certurile să se desfășoare în următorii termeni:

El: Tu ești cea mai bună, întotdeauna înțelegătoare și atentă, iar eu sunt atât de rău...

Ea: Cum îndrăznești să spui asta!? Tu ești cel mai bun, îmi oferi dragostea și grija de care am nevoie tot timpul și eu sunt mereu nerecunoscătoare...

Toate certurile și problemele pornesc de la un singur motiv: **celălalt** este vinovat, de aceea în certurile noastre mereu aducem acuze și reproșuri celeilalte părți spunând **TU EȘTI VINOVAȚ**.

O atitudine cum nu se poate mai negativă, iresponsabilă și nebiblică. Am să vă arăt de ce este așa, însă, înainte de a vă aduce argumentele necesare, vreau să vă prezint un caz real care ar trebui să reprezinte pentru noi o motivație serioasă de schimbare a atitudinii noastre.

Cu toții am auzit de faimoasa și bogata familie Rothschild, din SUA, însă nu mulți știu povestea acestei familii și, mai ales, cum a ajuns să fie una dintre cele mai bogate familii din lume.

În urmă cu mulți ani, Rothschild era un servitor în casa unui mare rabin. Era responsabil peste toată casa rabinului și nimic din ceea ce se afla în casă nu îi era ascuns. Într-una din zile, Rothschild a spus rabinului că este cazul să-și întemeieze o familie și că ar vrea să plece. Rabinul i-a mulțumit pentru serviciile oferite timp de ani de zile, după care s-au despărțit, Rothschild mutându-se în alt oraș și deschizându-și o mică afacere. Peste puțină vreme, fata rabinului a hotărât să se căsătorească. Obiceiul de atunci era ca tatăl să-i dea în ziua nunții zestrea pe care i-a strâns-o până în acel moment. De-a lungul timpului, rabinul adunase pentru fata lui o sumă destul de mare de galbeni. Însă, când s-a dus să ia zestrea pentru a o da la nuntă fetei lui, a constatat că banii nu mai erau acolo. Necăjit peste măsură și îngrijorat că nunta nu mai putea avea loc din acest motiv, s-a tot gândit cine